

βουνικό τό, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βουνικός.

Ἀγρός ὀρεινός.

***βουνιολόγος** ὁ, β'νιουλόγους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος.

Φτυάρι διὰ τοῦ ὁποίου ἀπορρίπτεται ἔξω τοῦ ἁλωνίου ἡ κόπρος τῶν ἁλωνιζόντων ζώων.

βουνίτης ὁ, Χίος κ.ά.—Λεξ. Περίδ. βουνίτες Πόντ. β'νίτ'ς Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης. Ὅτι ἡ λ. εἶναι παλαιά, μαρτυρεῖ τὸ παρ' Ἡσυχ. «βωνίτας» τοὺς ἐν ἀγρῷ, οἱ δὲ βουκόλους ἢ ἀγροίκους».

1) Βουνιῶτης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ. ἄνθρωπος ἀγροίκος, ἀπαίδευτος Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Ἰδ. τὸ ἐνθ' ἄν. παρ' Ἡσυχ. Δωρ. βωνίτας. Συνών. βουνιῶτης 2. Πβ. βουνήσιος Α 2. 2) Εἶδος μεγάλου κοιλίου Χίος. Συνών. βουνήσιος Β 1, βουνούσις.

3) Εἶδος μύκητος Λέσβ.

βουνίτσα (I) ἡ, ἀμάρι. βουνίτσα Καπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βουνιῶ ἢ βουνιῶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Βουνὸν χαμηλόν, βουναλάκι: Ἄσμ.

Σὲ ποῖο βουνίτσα ν' ἀνεβῶ νὰ βρῶ τὸν ἀδελφό μου; Συνών. Ἰδ. ἐν λ. βουνάκι.

βουνίτσα (II) ἡ, Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν.) οβονίτσα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ ποσότης βουνιῶς, ὁ ἰδ.

βουνιῶτης ὁ, Κάρπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνιῶ ἢ βουνιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιῶτης.

1) Βουνιῶτης, ὁ ἰδ., Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἄις-Γεώργις ὁ Βουνιῶτης ὡς τοπων. Χίος.

2) Βουνιῶτης 1β, ὁ ἰδ., Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

βουνιῶτικος ἐπίθ. Τήν. β'νιῶτικος Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνιῶ ἢ βουνιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιῶτικος.

Ὅρεινός: Βουνιῶτικο χωράφι. Συνών. βουνήσιος Α 1, βουνιῶτικος.

βουν-νίζω Κύπρ. βουν-νῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μορ. βούν-νου.

1) Παράγω βόμβον, βομβῶ: Βουν-νίζουν τ' ἀφκμά μου. || Φρ. Βουν-νίζω καὶ πάω (φέρομαι μετὰ ταχίστης ὁρμῆς, φέρομαι δρομαίως). Ἐβούν-νισεν ὁ νοῦς του (παρεφρόνησεν). Συνών. βουνίζω Α 5. 2) Ρίπτομαι μεθ' ὁρμῆς: Οἱ παρᾶες ἐβουν-νισαν 'ς τὸν αἶρα. β) Μετβ. ρίπτω, ἐκσφενδονίζω: Ἐβούν-νισέν του μὲν πέτραν, ἀμ-μὰ 'ἐν τὸν ἔφτασεν. || Φρ. Ἐβούν-νισέν του ἔναν μπάτσον (τὸν ἐρράπισεν). Ἐβούν-νισέν του τες (συνών. φρ. τοῦ τοῖς ἔβρεξε).

3) Γίνομαι ἄφαντος. Καὶ μετβ. κάμνω τι ἄφαντον, ἐξαφανίζω. Συνών. ἀρατίζω. 4) Σπαταλῶ: Ἡῦρεν πολ-λὰ ἀπ' τὸν τῶριν του, ἀμ-μὰ ἐβούν-νισέν τα οὔλα. Συνών. ἀσωτεῦ 3.

βούν-νισμαν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουν-νίζω.

Τὸ ρίπτειν μετὰ ταχύτητος, ἐκσφενδόνισις.

βουν-νισμός ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουν-νίζω.

Βόμβος, βούισμα: Ἀκούω ἔναν βουν-νισμόν. Συνών. βούν-νος.

βουν-νιστός ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουν-νίζω.

Ὁ ἔνεκα τῆς ὀρητικῆς φορᾶς του παράγων βόμβον: Πέτρα βουν-νιστή.

βούν-νος τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουν-νίζω ἢ τοῦ μορ. βούν-νου.

1) Βουν-νισμός, ὁ ἰδ.: Ἀδρικοῶ τὸ βούν-νος τοῦ χαλαζοῦ ποῦ χτυπᾷ (ἀδρικοῶ = ἀγροικῶ, ἀκούω). || Φρ. 'Σ τὸ βούν-νος! ('ς τὸ διάβολο!) 2) Λίθος στρογγύλος ἢ σφαῖρα μολυμβδίνη με δύο ὁπὰς, διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται λεπτὸν σχοινίον, περιστρεφόμενου δὲ τούτου περιστρέφεται καὶ ὁ λίθος με μεγάλην ταχύτητα καὶ παράγει βόμβον.

βούν-νου μόρ. Κύπρ. βούν-νου Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη.

Εὐχρηστον τὸ μόριον πρὸς δήλωσιν βοῆς: Βούν-νου βούν-νου κάμνει τὸ ἀλακάτιν σὰν γυρίζη.

βουνό, βουνός ὁ, Θήρ. Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) Ρόδ. —Λεξ. Δημητρ. γουνός Ρόδ. βουνός τό, Κάρπ. βουνόν Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) βουνόν Πόντ. (Κερασ.) βουνό κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ.) βουνό Καπ. (Σινασσ.) βουνό Καπ. (Ἀνακ.) Κορσ. β'νὸ βόρ. ἰδιώμ. βουνό Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Μεγίστ. Χίος (Ἐλάτ.) κ. ἄ. γουνόν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βουνός. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ γένους κατὰ τὸ συνών. ὅρος. Περί τοῦ τύπ. γουνόν ἰδ. γράμμα β 5.

1) Ὅρος κοιν. καὶ Καπ. (Ἀνακ. Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Νὰ ζήσης σὰν τὰ ψηλὰ βουνὰ ἢ ἴσαμε τὰ βουνά! (εὐχή) κοιν. Νὰ 'σαι σὰ δὲ ψηλὰ βουνά! (ὕψις, ρωμαλέος) Κεφαλλ. Δυνατός σὰ δὲ βουνά! αὐτόθ. || Φρ. Ἡμέρα βουνό (μακρᾶς διαρκείας). Πράματα βουνό (ὡς βουνό, πολλά). Τοῦ φαίνεται βουνό (οἶον: ἡ δουλειά, τὰ γράμματα κτ., ἥτοι αἰσθάνεται μεγάλην δυσκολίαν). Ἐχει τύχη βουνό (εὐμενεστάτην, εὐνοϊκωτάτην). Ἐχει καρδιά βουνό (ἐπὶ τοῦ σφόδρα ὑπομονητικοῦ). Ἡρθε ἢ κατέβηκε ἀπ' τὰ βουνὰ (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀπείρου, ἀμαθοῦς, ἀπαιδευτοῦ κτ.) Βγαίνω 'ς τὰ βουνὰ ἢ παίρνω τὰ βουνὰ (γίνομαι ληστής). Παίρνω τὰ βουνὰ (καταλαμβάνομαι ἀπὸ μανίαν καὶ ἐλαύνομαι εἰς τὰ βουνὰ ἢ καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἀπόγνωσιν). Ἐχετε γειά, ψηλὰ βουνά! (ἐπὶ τοῦ ἀναχωροῦντος ἢ τοῦ προδήλως τεταραγμένου τὰς φρένας) σύνθηθ. Ἐχει καρδιά βουνό (ἐπὶ τοῦ μακροβίου) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Εἶν' ἀπ' τὰ β'νὰ καὶ τὰ ρ'μάνγα (ἐπὶ τοῦ ἀγνώστων γονέων. ρ'μάνγα=ρουμάνια, δάση) Μακεδ. Ἡ θάλασσα εἶναι ὄρη καὶ τρία βουνὰ (ἐπὶ μεγάλῃς τρικυμίας) Μύκ. || Παροιμ. Μαθημένα τὰ βουνὰ ἀπ' τὰ χιόνια (ἐπὶ τοῦ συνηθισμένου νὰ φέρη γενναίως τὰς ἀτυχίας) σύνθηθ.

Καὶ τὰ βουνὰ ξεπέφτουνε κ' οἱ κάμποι δυστυχοῦνε (ἐπὶ τῆς ἀσταθείας τοῦ ἀνθρωπίνου πλούτου ἢ δόξης κτ.) Αἶγιν. Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ βουνό κοιλοπονοῦσε | κ' ἔνα ποτικὸ γεννοῦσε (ᾧδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν) Πελοπν. (Λάστ.) || Γνωμ.

Βουνό με βουνό δε σμίγει, άνθρωπος μ' άνθρωπο σμίγει (ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς συναντήσεως προσώπων μετὰ πάροδοι πολλοῦ χρόνου ἔστω καὶ εἰς λίαν ἀπομακρυσμένας χώρας εὐρισκομένων) σύνηθ. || Ἄσμι.

Τρανός βουνός, ψηλός βουνός με ρεματιές καὶ λόγγους Λεξ. Δημητρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουνός Κρήτ. (Σέλιν.) Χίος Ὀνός Κάμπ. Βουνοὶ Κύπρ. Ρόδ. Βουνὸν Κύπρ. Βουνὸ Κέως Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακων.) Β'νὸ Σκυρ. Βουνὰ Χίος Βουνὸν τοῦ Καταράδ-σῆ Κύπρ. Ἀγιάνη Βουνὸ Πελοπν. (Λακων.) Ἄσπρος Βουνός Κάμπ. Δύο Βουνὰ Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Κάλκα Βουνὸ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Καλογέων Βουνὰ Πάρ. Λαβρούδας Β'νὸ Λῆμν. Μαῦρο Βουνὸ Ἀττικ. Κρήτ. (Βιάνν.) Μεγάλο Βουνὸ Ἀττικ. Μεάλο Βουνὸ Κάμπ. Ὀξὺς Βουνός Ρόδ. Ξυὰ Βουνὰ Ρόδ. Παχὺς Βουνός Κάμπ. Παχὺ Βουνὸ Ἄνδρ. Κάμπ. Πέρα Βουνὰ Πελοπν. (Βασαρ.) Στρογγυλὸ Βουνὸ Νάξ. (Κινίδ.) 2) Μέγας σωρός Ρόδ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ. : Βουνοὶ καλαμποκιοῦ Λεξ. Δημητρ. Ἐνας βουνός σιτάρι Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἡσυχ. «βουνός» σιτῆρας Κύπριοι.

Πβ. βουνί.

βουνοκόκορας ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ κόκορας.

Τὸ ἄγριον πτηνὸν τέτραξ. Συνών. βουνοπετεινός.

βουνοκορυφή ἡ, σύνηθ. βουνοκορυφή σύνηθ. βουνοκόκορο σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ κορυφή. Τὸ βουνοκόκορο διὰ τὸ βουνό.

Κορυφή, ἀκρόωρεια βουνοῦ.

βουνόκρυος ἐπίθ. Καπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. κρύος.

Ὁ ἐπὶ βουνοῦ εὐρισκόμενος καὶ παρέχων ψυχρὸν ὕδωρ, ἐπὶ πηγῆς : Ἄσμι.

Ὁ μαῦρος μου ἐδίψασε καὶ πῆγε μονοπάτι,
τὸ μονοπάτι πῆγε με βουνόκρυο πηγάδι,
μαῦρο μου ἔπινε νερὸ κ' ἐγὼ χειρονομῶν.

βουνολάγκαδο τό, ἁμάρτ. βουνολάγαδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βουνολάγκαδο Νάξ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ λαγκάδι.

1) Λαγκάδι βουνοῦ Νάξ. 2) Πληθ. βουνολάγαδα, βουνὰ καὶ λαγκάδια μαζὶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Τῇ νύχτῃ 'κοῦσα κ' ἐτρίξα δὲ βουνολάγαδα κ' ἦτον ὁ ἀρκίως κ' ἐπάαινε (ἐκ παραμυθ.)

βουνολαγός ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ λαγός.

Λαγός τῶν ὀρέων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν καμπολαγός.

βουνολίμανο τό, Πιέρ Λοτί—Π. Π. Ὁ ψαράς τῆς Ἰσλανδ. 178.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ λιμάνι.

Λιμὴν περικλειόμενος ὑπὸ βουνῶν.

βουνοπάτης ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνὸ καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Ὁ σφετεριζόμενος ὀρεινὴν ἰδίᾳ δασώδη περιοχὴν ἀνήκουσαν εἰς τὸ δημόσιον.

βουνοπέρδικα ἡ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ πέρδικα.

Πέρδιξ τῶν ὀρέων. Συνών. πετροπέρδικα.

βουνοπετεινός ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ πετεινός.

Βουνοκόκορας, ὁ ἰδ.

βουνοπλαγιά ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ πλαγιά.

Πλαγιά βουνοῦ, κλιτὺς ὄρους. Συνών. βουνόπλαγο. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ.

βουνόπλαγο τό, Ἡπ. κ. ἀ.—Λεξ. Βλαστ. 371 Δημητρ. βουνοπλάγι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βουνόπλαγον, ὁ παρὰ τὸ βουνὸ καὶ πλάγι. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 2804 (ἐκδ. JSchmith) «ὁκάτι ἕνα βουνόπλαγον, τραχὺν γὰρ καὶ σπήλαιον».

Βουνοπλαγιά, ὁ ἰδ.

βουνοπορειά ἡ, Λεξ. Βλαστ. 372 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ πορειά.

Ὁρεινὴ διάβασις.

βουνόπουλλο (I) τό, Λεξ. Βλαστ. 371 καὶ 427. βουνόπον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βουνόπουλλον, ὁπερ ἀπὸ τὸ οὐσ. βουνὸν καὶ τὴν κατάλ. -πουλλον. Πβ. Χρον. Μορ. Η στίχ. 2804 (ἐκδ. JSchmitt) «ὁκάτι ἕνα βουνόπουλλον, τραχὺν γὰρ με σπήλαιον». Τὸ βουνόπον διὰ τοῦ ἁμαρτ. μεταβατικοῦ τύπ. βουνόπ'λλον.

Μικρόν, χαμηλὸν βουνόν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουνάκι.

βουνόπουλλο (II) τό, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ πουλλί.

Πτηνὸν διαιτώμενον εἰς τὰ βουνά.

βουνοσειρά ἡ, Μποῆμ Ἀγριολολού. 20 ΓΨυχάρ. Ἀγν. 85 καὶ 161—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ σειρά.

Σειρά βουνῶν, ὄροσειρά. Συνών. *βουναρειό, βουναρικό (ἰδ. βουναρικός 2).

βουνοτόπι τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἄκρις) Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ *τοπί < τοπίον ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. βουνότοπος.

Βουνότοπος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Σκαλωτὰ σὲ βουνοτόπι ἔφτειαζε ἀμπέλι Λεξ. Δημητρ.

βουνότοπος ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ τόπος.

Τόπος ὀρεινός. Συνών. βουνοτόπι.

βουνότσιχλα ἡ, Θεσσ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ. βουνοτσιχλα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ τσίχλα.

Κίχλη μεγάλη διαιτωμένη εἰς ὀρεινοὺς τόπους κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μικρὰν τὴν διαιτωμένην εἰς τόπους χαμηλοὺς, κίχλη ἢ ἱξοβόρος (turdus viscivorus).

βουνούλλι τό, ΔΛουκοπ. Ποιμεν. 129—Λεξ. Βλαστ. 371 Δημητρ.

Ὑποκορ. ἐκ τοῦ οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλι.

Βουνάκι, ὁ ἰδ.

βουνούσις ὁ, Χίος (Καλαμ.)—Λεξ. Βλαστ. 434.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ τῆς καταλ. -ούσις, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 111 καὶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 11-12.

